

[Poul Dam.]

indkomstskat, og den vil åbenbart lette beskatningen af aktieudbytter ved at undgå det, som man i aktionærkredse kalder dobbeltbeskatning. Der er ikke meget i regeringens finanspolitiske oplæg, som tyder på, at lønmodtagerne kan føle sig behandlet på samme måde som andre indtægtstagere. Det er stadig lønmodtagerne, der først og fremmest skal holde for, enten det nu er, fordi det er det nemmeste, eller fordi man har en forestilling om, at andre indtægtstagere bør skånes af en eller anden os uforklarlig grund.

Jeg har nok bemærket, at der viftes med nogle godbidder, som formentlig antages at kunne virke tiltalende på oppositionen. Der står noget med skærpet beskatning på kapitalgevinster, og der lovedes også nogle reformer inden for afgiftslovgivningen. Det kan vi naturligvis kun være tilfredse med, men det er begrænset, i hvor høj grad vi kan støtte og tro på en samlet finanspolitik, hvor der blot er blevet rettet ved de skønhedspletter, der er så iøjnefaldende, at ingen mere tør benægte deres eksistens.

Regeringen vil også fortsætte den stramme pengepolitik, åbenbart ganske uden hensyn til, at den måde, som pengepolitikken er blevet strammet på, volder erhvervslivet og først og fremmest produktionen meget store vanskeligheder. Det må efterhånden stå klart for alle, at erhvervslivets kapitalforsyning ikke kan varetages på tilfredsstillende måde gennem den gammel-dags markedsmekanisme. Inflationsfrygten fører til voldsom interesse for de såkaldte realværdier: jord og fast ejendom. Den medfører yderligere, at megen ledig kapital søger over i det grå pengemarked med de tårnhøje renter, som dels kan opnås som følge af spekulationsbetonede forretninger, dels kan pines ud af debitorer, der ikke ser deres levende råd for at klare sig på anden måde.

I denne situation vil produktionen, ikke mindst den sunde erhvervsvirksomhed, der arbejder med en langsigtet opbygning af et effektivt produktionsapparat, være stillet ringe. Man kan sjældent stille den fornødne sikkerhed, og derfor kan man ikke opnå tilstrækkeligt langfristede kreditter på rimelige vilkår. En stram pengepolitik er nødvendig, men den kan ikke med virkning udformes af et banksystem, som ikke utve-

tydigt er indstillet på først og fremmest at tjene produktionen. De knappe midler må forbeholdes de produktive investeringer, og hvis det ikke kan ske på anden måde, må det offentlige organer kobles ind på opgaven.

Det er naturens orden, at virksomheder, der ikke mere gennem deres produktion tilfredsstiller et samfundsmæssigt behov, må bukke under. Men de virksomheder, som i øjeblikket er i vanskeligheder på grund af kreditstramningen og efterhånden også på grund af en formentlig midlertidig nedgang i efterspørgslen, er i mange tilfælde teknisk sunde og på lang sigt også økonomisk i god gænge. De falder på grund af en pengepolitisk stramning, som medfører, at de penge, som de skulle have stillet til rådighed, i stedet benyttes til at finansiere jordkøb og spekulationsforretninger. Man skal være en meget indædt liberalist for at anse dette for rimeligt.

Socialistisk folkeparti har for længst peget på en række løsninger, som kunne ændre denne situation til gavn for produktion og beskæftigelse. Det skete f. eks. i de 11 forslag, som vi forelagde for folkettinget i januar måned i år, og det er igen sket i en politisk udtalelse fra vor hovedbestyrelse den 13. september. Den kan bl. a. findes i Miniavisen for mandag den 14. september. I denne udtalelse peges der også på nogle syge sektorer i vort samfundssystem, som kræver meningsløse beløb i penge, og som samtidig sluger mere arbejdskraft end nødvendigt til skade for den øvrige produktion, navnlig eksportproduktionen.

Det drejer sig f. eks. om landbruget. Dette erhverv indtager stadig en central plads i den samlede økonomiske politik. De offentlige tilskud og de tilskud, som forbrugerne giver gennem hjemmemarkedsordningen, andrager betydelige beløb. Samtidig er det tvivlsomt, om den arbejdskraftmængde, der anvendes i landbruget til trods for nedgangen i de senere år, ikke stadig er større, end de tekniske forhold nødvendiggør. Socialistisk folkeparti har ofte fremført, at der efter vor mening er brug for talrige nyttige reformer på dette område, og i sidste samling fremsatte hr. Morten Lange et forslag om en omfattende landbrugsreform. Den faldt ikke på muldbund. Der er imidlertid mulighed for en solid besparelse på de di-